

IV

Klokken var ti, da Niels vendte tilbage med Doktoren, der sad bag i Vognen i sin egen Agestol, indsvøbt i en Merinos Pels og med Handsker paa Hænderne. Da Vognen svingede op for Hovedtrappen, aabnedes Stalddøren, og Emanuel viste sig i sin sædvanlige Arbejdskittel og med sine store Markstøvler paa. Efter at Doktoren var stegen ned, hilste de to Mænd paa hinanden med et tavst og fra bægge Sider stærkt tilbageholdende Haandtryk, hvorpaa de under fortsat Tavshed fulgtes opad Trappen.

Inde i Forstuen skilte Doktoren sig af med sin Pels og aabenbarede en tætsluttende Kamgarns Frakke og et stort Atlaskes Slips med en Diamantnaal. Han var en Mand paa omkring fyrretyve Aar, en statelig Skikkelse med et skarptskaaret Ansigt og smaa mørke Bakkenbarter. Han havde fra det første Øjeblik tydelig gjort sig Umage for ikke med en Mine at røbe mindste Forundring, endsige noget Anstød i Anledning af Emanuels Paaklædning. Da de nu traadte ind i „Hallen“, lod han ogsaa her, som om han slet ikke lagde Mærke til Stuens ejendommelige Udstyrelse. I sin beregnede Omhu for ikke at vise mindste utidig Nysgerrighed tog han endog sin Guldlorgnet af sin stærkt fremtrædende Næse, vendte sig mod Emanuel og sagde med en vellykket Bestræbelse for at lade fuldkommen uanfægtet:

„Ja, det er vel bedst, jeg straks ser paa Knægten.“

„Det er min Hustru, der har ønsket at høre Deres Mening om min Søn,“ svarede Emanuel, der straks blev stødt over denne Maade at omtale Gutten paa. „Jeg tror ikke, det hele har synderligt at betyde . . . en almindelig Foraarsforkølelse rimeligvis.“

„Nu faar vi se!“

Inde i Sovekammeret rejste Hansine sig fra en